



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce J.Z.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2013, čj. 1435/DS/13-3

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2013, čj. 1435/DS/13-3 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 15. 3. 2013, čj. OD-4524/107182/2012/TK (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání řidičského průkazu České republiky. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Dle žalobce bylo (i) řízení postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci, (ii) správní orgán dospěl na základě provedených důkazů

k nesprávným skutkovým zjištěním a (iii) na základě těchto nesprávných a nedostatečných skutkových zjištění spočívá rozhodnutí na nesprávném právním posouzení.

3. V části žaloby II. nadepsané „*Procesní pochybení správních orgánů obou stupňů při posuzování žádosti*“ žalobce označil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nepřezkoumatelná. K tomu uvedl, že podal žádost o vydání řidičského průkazu České republiky dne 5. 12. 2012. K prokázání obvyklého bydliště ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) – (*dále jen „zákon o silničním provozu“*) předložil (i) potvrzení o přechodném pobytu, kterým doložil, že nejpozději od 8. 8. 2012 pobýval na území České republiky, (ii) nájemní smlouvu dokládající nájem pokoje na adrese ... od 1. 2. 2012, (iii) čestné prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) silničního zákona.

4. Prvostupňový správní orgán řízení přerušil a usnesením ze dne 11. 12. 2012 vyzval žalobce k doplnění žádosti o prokázání místa obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. V usnesení prvostupňový orgán neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti z předložených důkazních prostředků vyvolávají pochybnosti o splnění materiálního hlediska obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Dle žalobce byl správní orgán v souladu se zásadou součinnosti povinen žalobci sdělit, jaká konkrétní skutečnost povahy skutkové nebo právní, která vyplynula z provedených důkazních prostředků, brání vyhovění žádosti. Správní orgány pomíjejí, že žadatel má v řízení o vydání řidičského oprávnění důkazní povinnost, ale o její splnění je správní orgán povinen žadatele řádně požádat, či jej ke splnění povinnosti řádně vyzvat. Jestliže správní orgán vyzve žadatele k prokázání obvyklého bydliště, neboť je toho názoru, že dosavadní důkazní prostředky předložené žadatelem předmětnou skutečnost neprokazují, musí být výzva k tomu dostatečně určitá, jinak nelze z jejího nesplnění dovozovat zákonné důsledky. Prvostupňový správní orgán formuloval výzvu obecně, aniž by konkrétně vymezil jaké skutečnosti povahy skutkové nebo právní brání žádosti vyhovět, proto nelze žalobci vytýkat, že by nedostál své důkazní povinnosti. Jestliže § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu v příkladném výčtu důkazních prostředků uvádí nájemní smlouvu k nemovitosti a potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, mohl žalobce oprávněně očekávat, že svou povinnost k prokázání obvyklého bydliště splnil. Vydaným usnesením obsahujícím obecnou výzvu k prokázání obvyklého bydliště bez dostatečné konkretizace skutečností, které vyplynuly z provedení důkazních prostředků a které brání vyhovění žádosti, zatížil prvostupňový správní orgán řízení vadou, která má zásadní vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobce namítal již v odvolání, že je z uvedeného důvodu prvostupňové rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný námitku neuznal důvodnou s tím, že je v usnesení konkrétně uvedeno, v čem doplnění spočívá, s čímž se žalobce neztotožňuje.

5. Dále žalobce namítal, že dochází k porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „LZPS“*), pokud se správní orgány obou stupňů nevypořádají řádně s námitkami žadatele. Povinnost odůvodnit rozhodnutí dovozoval z § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (*dále jen „správní řád“*). Za naprosto nedostačující ve smyslu tohoto ustanovení označil odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, v nichž správní orgány pouze popisují průběh správního řízení

a odůvodnění nemají povinné náležitosti odůvodnění rozhodnutí. Dle žalobce jsou proto rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná a již z tohoto důvodu by měla být zrušena.

6. Dále žalobce argumentoval ustanovením § 87a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*) podle kterého k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží krom jiného také doklad o zajištění ubytování na území. Podle § 87n zákona o pobytu cizinců je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou, kterou cizinec prokazuje mimo jiné adresu pobytu na území České republiky. Na základě potvrzeného přechodného pobytu na území, kterým žadatel prokázal, že na území skutečně pobývá, může na základě své žádosti získat trvalý pobyt ve smyslu § 87h odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který zcela postačuje k získání řidičského oprávnění (samozřejmě včetně splnění dalších podmínek) bez toho, aby správní orgán zkoumal, zda cizinec na území České republiky skutečně pobýval, (výjimky stanovuje § 87k zákona o pobytu cizinců). Žalobce odkázal i na § 53 odst. 3 správního řádu s tím, že tam uvedené listiny potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno (!!!). Skutečnost, že potvrzení o přechodném pobytu je důkazní prostředek, který prokazuje obvyklé bydliště žadatele o získání řidičského oprávnění v České republice, vyplývá z § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 53 odst. 3 správního řádu. Žalobce si proto kladl otázku, na základě jakých skutečností z jakých důkazních prostředků žalovaný prokázal (důkazem opaku ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu), že potvrzení o přechodném pobytu neprokazuje samo o sobě obvyklé bydliště žalobce v České republice. Dle žalobce je to na základě výše uvedených ustanovení silničního zákona a správního řádu správní orgán, kdo je povinen prokázat (a to i v řízení o žádosti), že listinný důkazní prostředek, který je podle zvláštního zákona považován za veřejnou listinu, neobsahuje pravdivé údaje. V daném případě se místo přechodného pobytu shoduje s předmětem nájmu v předložené nájemní smlouvě. Žalovaný se opírá při hodnocení postupu prvostupňového správního orgánu o rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2012, čj. 57 A 5/2011-55, kde žalobce prokazoval své obvyklé bydliště potvrzením o přechodném pobytu, který je veřejnou listinou. Správní orgán zde před vydáním rozhodnutí v obnoveném řízení provedl rozsáhlé dokazování, kdy v rámci místního šetření a za součinnosti Policie České republiky bylo prokázáno, že žalobce obvyklé bydliště v místě uváděného přechodného pobytu mít nemůže, neboť nemovitost není vzhledem k technickému stavu způsobilá takového způsobu užívání žádnou osobou. Dle žalobce je z uvedeného rozsudku zřejmé, že pokud žalobce jako důkazní prostředek předloží potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, je to správní orgán, který prokazuje, na základě jakých skutečností povahy skutkové nebo právní dospěl k právnímu závěru, že žadatel nemá obvyklé bydliště na uvedené adrese, obzvláště za situace, kdy žalobce předložil mimo potvrzení o přechodném pobytu platnou nájemní smlouvu a výpis ze živnostenského rejstříku.

7. V bodě III. žaloby nazvaném „*Nesprávné právní hodnocení splnění podmínky obvyklého bydliště*“ žalobce uvedl, že je jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, že má osoba na území České republiky obvyklé bydliště. Žadatel, který toto nemá, je povinen předložit doklad prokazující obvyklé bydliště nebo jiný důkaz k jeho prokázání. Žalobce citoval ustanovení § 2 písm. hh) a § 92

odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, ze kterých je zřejmé, že zákonodárce stanovil demonstrativním a alternativním výčtem, jaké důkazní prostředky „zajišťují“ žadateli prokázání obvyklého bydliště na území České republiky, pokud nemá na území trvalý pobyt. K předložené nájemní smlouvě z 1. 2. 2012 žalovaný uvedl, že smlouvu o pronájmu jedné místnosti o velikosti 10 m² nelze považovat za prokázání obvyklého bydliště ve smyslu silničního zákona. Žalobcem dodatečně předložené potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky od 16. 6. 2011 do 15. 2. 2012 žalovaný odmítl jako irelevantní a nemající argumentační váhu. Žalobce se může pouze domnívat, že žalovaný při hodnocení nájemní smlouvy dospěl k závěru, že bytová místnost o velikosti 10m² je pro obvyklé bydliště žalobce zcela nedostatečná a je pouze fiktivní. Otázkou je, zda pronájem bytu o velikosti 1+1 popřípadě většího, by již obvyklé bydliště žalobce prokazoval. Žalovaný patrně vychází z dalších důkazů, o kterých tvrdí, že jsou založeny ve spise (list č. 5, 10 a 12), ze kterých je údajně zřejmé, že žalobce má obvyklé bydliště na území Spolkové republiky Německo. Z rozhodnutí žalovaného není patrné, o jaké důkazy se jedná, a k jakým skutkovým závěrům žalovaný dospěl na základě provedení těchto důkazů. Se žalovaným je možné se ztotožnit v tom, že je zákonnou povinností správního orgánu prověřovat, zda žadatel o udělení řidičského oprávnění v České republice má skutečně na území České republiky obvyklé bydliště. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však není zřejmé, zda vůbec a jakým způsobem žalovaný prověřoval obvyklé bydliště žalobce v České republice. Dle žalobce tak žalovaný nejenom, že nesprávně zjistil skutkový stav, k jehož zjištění dospěl na základě procesně vadného postupu, ale současně spočívá rozhodnutí žalovaného na nesprávném právním posouzení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhoval s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby. Dle žalovaného nelze skutečnostmi uváděnými v žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Žalobce měl možnost nepochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území České republiky množstvím důkazů. Žádný takový důkaz však nenavrhнул, ani neprokázal tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území České republiky. Z díkce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný za liché polemiky o tom, že ke splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu a správního řádu postačuje předložení formálně vydaného potvrzení o povolení k přechodnému pobytu na území bez dalšího a smlouva o pronájmu jednoho pokoje na dobu určitou, bez prokázání osobních vazeb k území. Namísto zákonem dané součinnosti, vede žalobce spor se správními orgány o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhá se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokazatelného splnění podmínky obvyklého bydliště na území. Protože žalobce setrval na svém výkladu o splnění všech podmínek pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky, žádné další důkazní prostředky, které by plnění zákonem stanovené podmínky obvyklého bydliště nezvratně prokazovaly, nenavrhнул, trvalý pobyt na území ČR nemá, nedal správnímu orgánu prvního stupně jinou možnost, než žádost zamítnout.

9. K námitkám vůči usnesení z 11. 12. 2012 žalovaný uvedl, že kromě zákona o silničním provozu vycházel ze správního řádu, kde je účastníkům řízení stanovena procesní povinnost označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení. Tato povinnost je „silnější“ v řízení o žádosti, kdy z povahy věci nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady, které povedou k vyhovění žádosti. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou být podávány v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 1 správního řádu). Podkladem pro rozhodnutí byly rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy získané při výkonu jeho působnosti. Žalovaný vycházel z jemu známé skutečnosti z úřední činnosti o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Protože se skutečnosti známé z úřední činnosti nedokazují, posoudil okolnosti podané žádosti jako jeden z mnoha případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy. Žalobci se nepodařilo prokázat plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt). Tento fakt posoudil jako existenci skutečnosti povahy skutkové, která znemožňuje žádosti vyhovět, tzn., žalobci se nepodařilo vyvrátit důvodné pochybnosti o plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. Proto byl přechodný pobyt na území České republiky považován za fiktivní, když spočívá v pouhé registraci do úřední evidence.

10. Žalovaný zopakoval podmínky pro udělení řidičského oprávnění a řidičského průkazu České republiky a vyjádřil přesvědčení, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti předložených „dokladů a potvrzení“ je ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) z pohledu garance údajů uvedených v řidičském průkazu České republiky účelová a tendenční. V průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Žalobcovy námitky považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

11. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání, při kterém setrvali žalobce i žalovaný na své argumentaci.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

12. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

13. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

14. Důvodem zamítnutí žádosti o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu České republiky v daném případě bylo nesplnění (neprokázání) žalobcova obvyklého bydliště na území České republiky, jako jedné z podmínek pro vyhovění žádosti žalobce.

15. Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu „*řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje*“.

16. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu „*obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou*“.

17. Pokud chtěl být žalobce se svojí žádostí o vydání řidičského oprávnění a řidičského průkazu České republiky úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit a následně prokázat takové skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že má „obvyklé bydliště na území České republiky“.

18. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí o žádosti podstatné skutečnosti vyplývá jednak z ustanovení § 45 odst. 1 a 2 ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu, podle nichž musí být z žádosti zřejmé, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá, a dále ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah a důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“.

19. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věta první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokazovány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.

20. Žalobce k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky předložil potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců, ve

kterém byly uvedeny současně dva přechodné pobyty. Prvostupňový správní orgán proto dotazem na Ministerstvo vnitra upřesnil přechodný pobyt žalobce a zjistil, že měl žalobce povolen přechodný pobyt na území České republiky na adrese ... v době od 16. 6. 2011 do 15. 2. 2012 a od 8. 8. 2012 má povolen přechodný pobyt na adrese ..., tj. ke dni podání žádosti dne 5. 12. 2012 celkem 166 dnů v kalendářním roce namísto zákonem požadovaných 185 dnů v kalendářním roce. Dále žalobce předložil nájemní smlouvu o nájmu pokoje na adrese ... účinnou od 1. 2. 2012 a čestné prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu. Na rámec uvedeného žalobce v průběhu správního řízení konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Ve správním řízení a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí obdobně jako nyní v žalobě zastával žalobce názor, že pro prokázání obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu postačí předložení jím uvedených listin, tedy předložení některé z listin uvedených v ustanovení § 92 odst. 4 písm. g) zákona o silničním provozu (žádost o udělení řidičského oprávnění), resp. v ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu (žádost o vydání řidičského průkazu). V obou uvedených ustanoveních je zmíněn doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, jímž je krom jiných potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a nájemní smlouva k nemovitosti.

21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.11.2013, č.j. 6 As 47/2013-68 (dostupný na www.nssoud.cz), v bodě 12 dospěl k závěru, že „*pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu*“. V bodě 14 rozsudku pak uvedl, že „*totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt*“.

22. Ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o udělení řidičského oprávnění a ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu. Obě tato ustanovení nestanoví, na základě kterých listin je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a vydat řidičský průkaz. Obě tato ustanovení totiž nic nemění na znění ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. nic nemění na povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude možné dospět k závěru, že má žadatel „obvyklé bydliště na území České republiky“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“.

23. Předloží-li tedy žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá, tedy že zde má obvyklé bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Na tomto

závěru nemění nic ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky je potvrzením o „adrese místa hlášeného pobytu na území“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána „adresa místa hlášeného pobytu na území“ nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese „obvyklé bydliště na území České republiky“ ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

24. Obdobně, předloží-li žadatel výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti nebo nájemní smlouvu k nemovitosti, znamená tato skutečnost, že je oprávněn tuto nemovitost užívat, nikoli však skutečnost, že ji skutečně užívá. Předloží-li žadatel výpis z živnostenského rejstříku, znamená tato skutečnost, že je oprávněn na základě živnostenského listu podnikat, nikoli skutečnost, že v místě podnikání skutečně podniká.

25. Uvedeným způsobem je nutno vykládat ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle nichž musí být k žádosti o udělení řidičského oprávnění a k žádosti o vydání řidičského průkazu přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání. Dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je podle obou těchto ustanovení zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku.

26. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že „vzhledem ke zjištěným okolnostem a informacím získaným nejen na území České republiky ale i ze Spolkové republiky Německo - výpis z databáze řidičských průkazů a na základě skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti, se pochybnosti o účelovosti tvrzených skutečností, s cílem obejít podmínky pro opětovné udělení řidičských oprávnění v SRN ukázaly jako důvodné. Žadatel neprokázal na území České republiky obvyklé bydliště. Pro opětovné udělení řidičského oprávnění na území SRN nesplňuje žadatel podmínku (lékařsko-psychologického posouzení, že je opětovně způsobilý k řízení motorových vozidel), proto správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a řidičský průkaz nevydává.“

27. Žalovaný dospěl k závěru, že „posouzení plnění (splnění) podmínky obvyklého bydliště na území ČR pro udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu ČR je nejen povinností, ale plně v kompetenci správního orgánu odpovědného za udělování řidičského oprávnění a vydávání řidičských průkazů ČR. V oblasti bezpečnosti silničního provozu jsou všechny země EU vázány společnou dopravní politikou, pravidly a opatřeními ke zlepšení bezpečnosti dopravy. V případech dopouštění se přestupků v dopravě na území jiného členského státu, kdy jdou důsledky přestupků do zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na území jiného členského státu a nemožnost odnětí řidičského oprávnění a zadržení řidičského průkazu na území je nasnadě. Je nepřipustné, aby

správní orgán vydal žadateli, který se na území skutečně nezdržuje, řidičský průkaz ČR, jestliže neprokázal nebo nepředložil, resp. nenavrl provedení důkazů nezvratně prokazujících splnění podmínky obvyklého bydliště dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nebo důkazů nepřímých, které by ve svém souhrnu toto prokazovaly. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně nemohl rozhodnout jinak, než že s ohledem na zjištěné skutečnosti žádost zamítl. Zvláště pak, jedná-li se o veřejný zájem, jímž bezesporu bezpečnost silničního provozu je.“

28. Oba správní orgány dospěly ke správnému závěru, se kterým se soud ztotožňuje. Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“ postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanoveních § 92 odst. 4 písm. d) a § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že má na území České republiky „obvyklé bydliště“. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Nemůže proto správním orgánům důvodně vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jím netvrzených skutečností. S ohledem na zvolený způsob obrany je zřejmé, že žalobce objektivně ve správním řízení ani žádné další důkazní návrhy vznášet nechtěl, když vycházel ze závěru, že vše již prokázal listinami jím předloženými. Pokud žalobce nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky, nelze tyto neprokázané skutečnosti ani právně hodnotit.

29. Nesprávnou je i argumentace žalobce rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2012, čj. 57 A 5/2011-55. V tam posuzované právní věci bylo ve správním řízení nejprve vyhověno žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu České republiky. Posléze bylo správní řízení obnoveno a vydáno nové rozhodnutí v neprospěch žalobce. Vzhledem k tomu, že to byl správní orgán, kdo tvrdil, že zde jsou důvody pro obnovu řízení, byl to také správní orgán, koho tížilo důkazní břemeno ohledně existence důvodů pro nařízení obnovy řízení. Případ žalobce je jiný v tom, že jeho žádosti vyhověno nebylo, žádné řízení o obnově řízení vedeno nebylo, a proto důkazní břemeno leželo zcela na žalobci, nikoli na správních orgánech.

30. K námitkám žalobce vůči výzvě prvostupňového správního orgánu (usnesení z 11. 12. 2012) soud uvádí, že nebylo povinností prvostupňového správního orgánu ani v rámci odvolacího řízení povinností žalovaného žalobci sdělovat, jaké konkrétní skutečnosti vyvolávají pochybnosti o prokázání existence „obvyklého bydliště žalobce na území České republiky“, neboť toto by bylo povinností správního orgánu teprve tehdy, pokud by žalobce předložil takové důkazy, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru o prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“. Teprve tehdy, pokud by i za této situace správní orgán chtěl rozporovat existenci žalobcova „obvyklého bydliště na území České republiky“, bylo by jeho povinností uvést skutečnosti nebo provést důkazy, které by byly způsobilé tuto skutečnost vyvrátit. Vzhledem k tomu, že žalobce jím předloženými listinami existenci „obvyklého bydliště na území České republiky“ neprokázal, nemohl být v tom směru nyní v žalobě tvrzeným způsobem nijak zkrácen na svých právech. Navíc správní orgány obou stupňů své pochybnosti v odůvodnění svých rozhodnutí zcela jasně vyjádřily, o

čemž svědčí argumentace žalobce v odvolání a nyní v žalobě vůči závěrům obou správních orgánů o tom, že žalobce neprokázal „obvyklé bydliště na území České republiky“ ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, proto nemohlo být jeho žádosti vyhověno. Není tudíž důvodné tvrdit, že správní orgány v průběhu správního řízení své výhrady a pochybnosti o průkaznosti předložených listin nevznesly.

31. Soud neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů prvostupňové rozhodnutí. Neshledal ani nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů z důvodů nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce napadené rozhodnutí žalovaného. Ve správním řízení bylo sporným, zda žalobce k žádosti přiloženými listinami prokázal existenci svého „obvyklého bydliště na území České republiky“. Správní orgány obou stupňů tuto otázku posoudily v odůvodnění svých rozhodnutí zcela v souladu se zákonem o silničním provozu a odůvodnění jejich rozhodnutí obsahují ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se řídily při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zcela přezkoumatelným způsobem uvedl, jak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zdůvodnil svůj správný závěr, že žádosti žalobce nemohlo být vyhověno.

Závěr

32. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

33. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 1. října 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová